

en så ufatteligt dårlig måde har skadet Danmark både nationalt og ikke mindst internationalt. Regeringen burde faktisk frivilligt være gået af i stedet for denne skandaløse og uværdige vanden frem og tilbage i Statsministeriet for at lave studehandler og blive siddende på venstrefløjens nåde.

I går – dagen før beregnet – modtog Danmark Salman Rushdie, og sikkerheden var bestemt i top – det tror jeg godt vi kan konstatere – og alle var glade. Men hvorfor i alverden skulle der dog så meget kludder og sludder og vrøvl og pinlig optræden til, før denne prisoverrækkelse kunne finde sted? Det er det, som Dansk Folkeparti og de øvrige partier, der står bag denne forespørgsel i dag, har forsøgt at få afklaret med denne debat, som det er nødvendigt at gennemføre, fordi vi ikke finder, at al polemikken skal foregå bag de lukkede døre.

Jeg kan i allerhøjeste grad tilslutte mig de ordførere, der har været heroppe og sige, at der såmænd ikke er foregået noget bag de lukkede døre, som ikke hele offentligheden har vidst. Det er ikke sådan, at der er nogle politikere, der sidder med en enorm viden – jo, måske i Kontroludvalget, men jeg tror det næppe – som offentligheden ikke er bekendt med. Jeg tror, man har udnyttet de lukkede døre i allerhøjeste grad: Enten har man siddet i regeringens sikkerhedsudvalg, i Folketingets Kontroludvalg, i underudvalget i Udenrigspolitisk Nævn, i selve Udenrigspolitisk Nævn eller bag Statsministeriets glasdøre.

Man kunne jo have forventet i løbet af denne lange debat gennem denne lange dag, at der var kommet noget frem, som man havde efterlyst tidligere, og som man stadig ikke rigtig har hørt noget om. Men det er der ikke.

Undervejs i denne sag har statsministeren forsøgt sig med indtil flere pressemøder og mange aftenmøder, hvor der hver gang er kommet nye og afvigende bortforklaringer til. Det er selvfølgelig praktisk for statsministeren at lade regeringens fadæse blive et spørgsmål om en konkret sikkerhedsrisiko, hvor man næsten skulle tro, at landets sikkerhed og interesse stod på spil, fordi en enkelt person ville besøge Danmark.

Vi synes også, det må være rimeligt at spørge statsministeren: Har statsministeren ikke det indtryk – det bør en statsminister i hvert fald have over for landets politi – at politiet til enhver tid vil kunne bevogte i en situation, hvor der kommer en prominent person til Danmark?

Har statsministeren virkelig ikke tillid til, at den opgave kan politiet klare? Det har statsministeren i hvert fald ikke haft på et vist tidspunkt i forløbet af denne sag. Der har været undskyldning på undskyldning, og derfor mener Dansk Folkeparti, at regeringen med statsministeren i spidsen lige så godt kan tale sandhed – jeg har læst et eller andet sted, at statsministeren har lært det i sin barndom – og sige, at meningen fra første færd var at aflyse Salman Rushdies besøg, fordi man ikke mente, politiet kunne håndtere opgaven i den verserende rockerkrig, hvor politiet har måttet sætte mange ressourcer ind. Sølle, må jeg sige!

Så skulle kulturministeren tage til London og give Salman Rushdie alle de mange rare EU-kulturstøttepenge, og så skulle sagen være slut. Men det kom fuldstændig bag på regeringen, at reaktionen på denne beslutning og regeringens eftergivenhed over for præstestyret i Iran var så massiv fra befolkningen, medieerne og oppositionen, og først derefter valgte den at ændre signaler. Men de nye signaler blev givet på en sådan måde, at man rodede sig ind i et virvar af løgne og bortforklaringer, som yderligere har været med til at gøre regeringen og statsministeren utroværdig.

Nu er Danmark blevet til grin i udlandet, har vakt forargelse over knæfaldet for det iranske præstestyre og forårsaget en kraftig hoveddrysten over, at regeringen ikke evnede at klare sådan en banal sag. Og efterfølgende hører vi fra kulturministeren, at nu skal sagen klares med ro, værdighed og humor, og humoren skal hun nok tage sig af. Kan det blive mere latterligt? Dansk Folkeparti mener det faktisk ikke.

Statsministeren, udenrigsministeren, justitsministeren, kulturministeren, forskellige embedsmænd, politi og sikkerhedsfolk samt folketingsmedlemmerne har brugt mange, mange timer på at debattere regeringens utrolig svage tacklen af situationen, alt sammen på grund af en dårlig ledelse.

Selv om vi med denne forespørgselsdebat havde ønsket at få sandheden om fadæsen frem, vil jeg tillade mig at tvivle på, at sandheden nogen sinde kommer offentligt frem. Måske kan vi om nogle år læse en eller anden bog, hvor udenrigsministeren eller en anden minister citeres om sagens forløb, men der kommer nok aldrig noget fra statsministeren. Vi tror ganske simpelt ikke på statsministerens forklaringer i denne sag, dertil har de været for forskellige.